

това завѣщание той казва: „Долуподписаный, който ся намирамъ на шестдесять четыригодишенъ възрастъ. . .“

Кръстното име на Селимински е Юрданъ, както той е означенъ напр. въ билета отъ главното руско командуване въ Бургасъ подъ дата 23 априль 1830 г., даденъ му за изселване въ Бесарабия: „жительтъ отъ гр. Сливенъ, българинътъ Хаджи Иорданъ Селимински“. Бащиното му име пѣкъ фигурира въ другъ билетъ отъ 20 февруарий с. г., когато Селимински отива до Анхиало като членъ на делегацията при руския главнокомандуващъ: въ него се говори за „болгаръ Иорданъ Георгиевъ“. Въ една много по-късна българска приписка отъ ржката на Селимински къмъ този документъ се казва: „Поверявамъ какъ този билетъ е мой собствени. Д. лекаръ хаджі Иорданъ Селимински.“ Кога Юрданъ Георгиевъ става Иванъ Селимински, не може да се каже съ пълна сигурность. Известно е само, че и доста по-късно, напр. въ 1835 г., сливенци наричатъ съгражданина си Хаджи Юрданъ, пѣкъ и самъ той се подписва на портрета си отъ 1863 г. и въ ржкописъ отъ 1864 г. по български „Хаджи Иорданъ Селимински“. Обаче следъ отиването си въ Атина презъ 1840 г. той започва да се подписва по гръцки, ромънски или български Иванъ Селимински (Ιωάννης Σελιμίνοβιχης). Би могло да се предполага, че отъ 1830 до 1840 г. той се казва все Юрданъ, а отъ 1830 г. усвоява и презимето Селимински, вмѣсто Георгиевъ, — разбира се подъ гръцко влияние, тъй като градътъ се е наричалъ у гърцитѣ Σελίμνος, Σιλίμνον, Σελίμνια. Може-би вече въ Кидония, следъ 1817 г., той е приелъ въ училището, по настояване на учителитѣ си, които отхвърлятъ неблагозвучнитѣ и чужди имена на питомцитѣ си, името Иванъ и е взелъ да се подписва Селимински, което само предъ руситѣ се е промѣнило временно въ Георгиевъ; а може-би въ разни документи и предъ разни лица той се е подписвалъ ту тъй, ту иначе, споредъ настроения и интереси на момента.

Селимински не съобщава нищо за професията и материалното положение на баща си; той изтъква само факта за убиването му, за да ни подсказе, какви сж били условията на живота въ онова време на безправие и робство, и за да ни обясни две свои „противоположни чувства“, залегнали дълбоко, когато по-късно узналъ за станалото: „обичъ къмъ моитѣ спасители и омраза къмъ тиранитѣ турци“. Изглежда, обаче,